PAPA FRANCESC

MISSATGE

del papa Francesc per a la 99a Jornada Mundial de les Missions. Roma, Sant Joan del Laterà, 25 de gener de 2025

MISSIONERS D'ESPERANÇA ENTRE ELS POBLES

19 d'octubre de 2025

Estimats germans i germanes,

Per a la Jornada Mundial de les Missions de l'Any Jubilar 2025, el missatge central del qual és l'esperança (cf. butlla *Spes non confundit*, 1), he escollit aquest lema: "Missioners d'esperança entre els pobles", que recorda a cada cristià i a l'Església, comunitat de batejats, la vocació fonamental a ser missatgers i constructors d'esperança, seguint les petjades de Crist. Us desitjo a tots que viviu un temps de gràcia amb el Déu fidel que ens ha regenerat en Crist ressuscitat per «a una esperança viva» (1Pe 1,3); al mateix temps voldria recordar-vos alguns aspectes rellevants de la identitat missionera cristiana, a fi que puguem deixar-nos guiar per l'Esperit de Déu i cremar de zel sant per a iniciar una nova etapa evangelitzadora de l'Església, enviada a revifar l'esperança en un món aclaparat per ombres denses (cf. Carta enc. *Fratelli tutti*, 9-55).

1. Rere les petjades de Crist, la nostra esperança

Amb la celebració del primer Jubileu ordinari del Tercer mil·lenni, després del Jubileu de l'any dos mil, mantinguem la mirada orientada cap a Crist, el centre de la història, que «és el mateix ahir i avui i pels segles» (He 13,8). Ell, a la sinagoga de Natzaret, va declarar el compliment de l'Escriptura en l'"avui" de la seva presència històrica. D'aquesta manera, es va revelar com l'enviat del Pare amb la unció de l'Esperit Sant per a portar la Bona Notícia del regne de Déu i inaugurar un «any de gràcia del Senyor» per a tota la humanitat (cf. Lc 4,16-21).

En aquest místic "avui", que perdura fins a la fi del món, Crist és el compliment de la salvació per a tots, particularment per a aquells l'esperança dels quals és Déu. Ell, en la seva vida terrenal, «va passar fent el bé i guarint» tothom del mal i del Maligne (cf. Ac 10,38), retornant l'esperança en Déu als necessitats i al poble. A més, va experimentar totes les fragilitats humanes, excepte la del pecat, passant també moments crítics, que podien conduir a la desesperació, com en l'agonia

de Getsemaní i a la creu. Però Jesús ho encomanava tot a Déu Pare, obeint amb plena confiança el seu pla salvífic per a la humanitat, pla de pau per a un futur ple d'esperança (cf. Jr 29,11). D'aquesta manera, es va convertir en el Missioner diví de l'esperança, model suprem de tots aquells que, al llarg dels segles, tiren endavant la missió rebuda de Déu, fins i tot en les proves extremes.

El Senyor Jesús continua el seu ministeri d'esperança per a la humanitat per mitjà dels seus deixebles, enviats a tots els pobles i acompanyats místicament per ell; també avui continua inclinant-se davant cada persona pobra, afligida, desesperada i oprimida pel mal, per a vessar damunt les seves ferides «l'oli del consol i el vi de l'esperança» (Prefaci "Jesús, bon samarità"). Obedient al seu Senyor i Mestre, i amb el seu mateix esperit de servei, l'Església, comunitat dels deixebles-missioners de Crist, prolonga aquella missió oferint la vida per tots enmig de les gents. L'Església, malgrat haver d'afrontar, per un costat, persecucions, tribulacions i dificultats, i, per un altre costat, les seves imperfeccions i caigudes, a causa de les fragilitats dels seus membres, està impulsada constantment per l'amor de Crist a avançar unida a ell en aquest camí missioner i a acollir, com ell i amb ell, el clamor de la humanitat; encara més, el gemec de tota criatura, a l'espera de la redempció definitiva. Aquesta és l'Església que el Senyor crida des de sempre i per sempre a seguir les seves petjades; «no una Església estàtica [sinó] una Església missionera, que camina amb el Senyor per les vies del món» (Homilia a la santa missa en finalitzar l'Assemblea general ordinària del Sínode dels Bisbes, 27 d'octubre de 2024).

Per això, també nosaltres sentim-nos inspirats a posar-nos en camí rere les petjades del Senyor Jesús per a ser, amb ell i en ell, signes i missatgers d'esperança per a tots, en cada lloc i circumstància que Déu ens concedeix de viure. Que tots els batejats, deixebles-missioners de Crist, facin resplendir la seva esperança en cada racó de la terra!

2. Els cristians, portadors i constructors d'esperança entre els pobles

Seguint Crist, el Senyor, els cristians són cridats a transmetre la Bona Notícia compartint les condicions de vida concretes de les persones que troben, sent així portadors i constructors d'esperança. Perquè, en efecte, «les joies i les esperances, les tristeses i les angoixes dels homes del nostre temps, sobretot dels pobres i de tots aquells que sofreixen, són al mateix temps joies i esperances, tristeses i angoixes dels deixebles de Crist. No hi ha res veritablement humà que no trobi ressò en el seu cor» (*Gaudium et spes*, 1).

Aquesta cèlebre afirmació del concili Vaticà II, que expressa el sentir i l'estil de les comunitats cristianes de tots els temps, continua inspirant els seus membres i els ajuda a caminar amb els seus germans i germanes en el món. Penso particularment en vosaltres, missioners i missioneres *ad gentes*, que seguint la crida divina, heu anat a altres nacions per a fer conèixer l'amor de Déu en Crist. Gràcies de cor! Les vostres vides són una resposta concreta al manament de Crist ressuscitat, que ha enviat els seus deixebles a evangelitzar a tots els pobles (cf. Mt 28,18-20). D'aquesta manera, vosaltres assenyaleu la vocació universal dels batejats a ser, amb la força de l'Esperit Sant i el compromís quotidià, entre els pobles, missioners d'aquella immensa esperança que ens concedeix Jesús, el Senyor.

L'horitzó d'aquesta esperança va més enllà de les realitats mundanes passatgeres i s'obre a les divines, que ja pregustem en el present. En efecte, com ho recordava sant Pau VI, la salvació en Crist, que l'Església ofereix a tots com a do de la misericòrdia de Déu, no és només «immanent, a mesura de les necessitats materials o fins i tot espirituals que […] s'identifiquen totalment amb els desitjos, les esperances, els assumptes i les lluites temporals, sinó una salvació que desborda tots aquests límits per a realitzar-se en una comunió en l'únic Absolut, Déu, salvació transcendent, escatològica, que comença certament en aquesta vida, però que té el seu compliment en l'eternitat» (exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 27).

Animades per una esperança tan gran, les comunitats cristianes poden ser signes d'una nova humanitat en un món que, a les zones més "desenvolupades", mostra símptomes greus de crisi de l'humà: un sentiment generalitzat de desorientació, soledat i abandonament dels ancians; dificultat per a estar disponible per ajudar els qui ens envolten. A les nacions més avançades tecnològicament, està decaient la proximitat; estem tots interconnectats, però no estem en relació. L'eficiència i l'afecció a les coses i a les ambicions fan que estiguem centrats en nosaltres mateixos i que siguem incapaços de l'altruisme. L'Evangeli, viscut en la comunitat, pot restituir-nos una humanitat íntegra, sana, redimida.

Per tant, renovo la invitació a realitzar les obres indicades a la Butlla de convocació del Jubileu (n. 7-15), amb atenció particular als més pobres i dèbils, als malalts, als ancians, als exclosos de la societat materialista i consumista. I a fer-ho amb l'estil de Déu: amb proximitat, compassió i tendresa, tenint cura de la relació personal amb els germans i les germanes en la seva situació concreta (cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 127-128). Moltes vegades seran ells el qui ens ensenyaran a viure amb esperança. I a través del contacte personal podrem transmetre l'amor del Cor compassiu del Senyor. Experimentem que «el Cor de Crist […] és el nucli vivent

del primer anunci» (carta enc. *Dilexit nos*, 32). Bevent d'aquesta font, l'esperança rebuda de Déu es pot oferir amb senzillesa (cf. 1Pe 1,21), portant als altres el mateix consol amb què nosaltres hem estat consolats per Déu (cf. 2Co 1,3-4). En el cor humà i diví de Jesús, Déu vol parlar al cor de cada persona, atraient tothom amb el seu amor. «Nosaltres hem estat enviats per a continuar aquesta missió: ser signe del cor de Crist i de l'amor del Pare, abraçant el món sencer» (Discurs als participants en l'Assemblea general de les Obres Missionals Pontifícies, 3 de juny de 2023).

3. Renovar la missió de l'esperança

Avui, davant la urgència de la missió de l'esperança, els deixebles de Crist són cridats en primer lloc a formar-se, per a ser "artesans" d'esperança i restauradors d'una humanitat sovint distreta i infeliç.

Per això, cal renovar en nosaltres l'espiritualitat pasqual, que vivim en cada celebració eucarística i sobretot en el Tridu Pasqual, centre i cimal de l'any litúrgic. Hem estat batejats en la mort i resurrecció redemptora de Crist, en la Pasqua del Senyor, que marca la primavera eterna de la història. Som, doncs, "gent de primavera", amb una mirada sempre plena d'esperança per a compartir amb tots, perquè en Crist «creiem i sabem que la mort i l'odi no són les darreres paraules» sobre l'existència humana (cf. Catequesi, 23 d'agost de 2017). Per això, dels misteris pasquals, que s'actualitzen en les celebracions litúrgiques i en els sagraments, rebem contínuament la força de l'Esperit Sant amb el zel, la determinació i la paciència per a treballar en el vast camp de l'evangelització del món. «Crist ressuscitat i gloriós és la font profunda de la nostra esperança, i no ens mancarà la seva ajuda per a complir la missió que ens encomana» (exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 275). En ell vivim i testimoniem aquella santa esperança que és un "do i una tasca per a cada cristià" (cf. *La speranza è una luce nella notte*, Ciutat del Vaticà 2024, 7).

Els missioners d'esperança són homes i dones de pregària, perquè "la persona que espera és una persona que resa", com deia el venerable cardenal Van Thuan, que va mantenir viva l'esperança en la llarga tribulació de la presó gràcies a la força que rebia de la pregària perseverant i de l'eucaristia (cf. F.X. Nguyen Van Thuan, *Il cammino della speranza*, Roma 2001, n. 963). No oblidem que resar és la primera acció missionera i, al mateix temps, «la força primera de l'esperança» (Catequesi, 20 maig 2020).

Per això, renovem la missió de l'esperança començant per la pregària, sobretot la que es fa amb la paraula de Déu i particularment amb els salms, que són una gran simfonia de pregària el compositor de les quals és l'Esperit Sant (cf. Catequesi, 19

juny 2024). Els salms ens eduquen per a esperar en les adversitats, per a discernir els signes d'esperança (cf. Sl 41,12; 67,4). Pregant mantenim encesa la flama de l'esperança que Déu va encendre en nosaltres, per tal que es converteixi en una gran foguera que il·lumini i doni escalfor a tots els qui estan al voltant, també amb accions i gestos concrets inspirats per aquella mateixa pregària.

Finalment, l'evangelització és sempre un procés comunitari, com el caràcter de l'esperança cristiana (cf. Benet XVI, Carta enc. *Spe salvi*, 14). Aquest procés no acaba amb el primer anunci i amb el baptisme, sinó que continua amb la construcció de les comunitats cristianes a través de l'acompanyament de cada batejat pel camí de l'Evangeli. A la societat moderna, la pertinença a l'Església no és mai una realitat adquirida una vegada per sempre. Per això, l'acció missionera de transmetre i formar una fe madura en Crist és «el paradigma de qualsevol obra de l'Església» (exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 15), una obra que requereix comunió de pregària i d'acció. Continuo insistint sobre aquesta sinodalitat missionera de l'Església, i també sobre el servei de les Obres Missionals Pontifícies per a promoure la responsabilitat missionera dels batejats i sostenir les noves Esglésies particulars. I us exhorto a tots vosaltres —infants, joves, adults, ancians— a participar activament en la missió evangelitzadora comuna amb el testimoniatge de les vostres vides i amb la pregària, amb els vostres sacrificis i la vostra generositat. Per això, gràcies de cor!

Benvolgudes germanes i benvolguts germans, acudim a Maria, Mare de Jesucrist, la nostra esperança. A ella li confiem aquest desig per al Jubileu i per als anys futurs: «Que la llum de l'esperança cristiana pugui arribar a totes les persones, com a missatge de l'amor de Déu que s'adreça a tots. I que l'Església sigui testimoni fidel d'aquest anunci arreu del món» (butlla *Spes non confundit*, 6).

Francesc

Roma, Sant Joan del Laterà, 25 de gener de 2025, festa de la conversió de sant Pau